

לוח ענוד חימי בזוהר ק לפרשיות אחרות		
חלהך - פרשת מק' ווגש		
מתק מדבר	וילנא	יום
ר' נג	ר' נג"	ראשון
ר' עט	ר' עט, ר' ה' עט	שני
ר' בפט	ר' ה' עט' וע' ב'	שלישי
ר' צו	ר' צו"	רביעי
ר' שב	ר' צו"ב	חמישי
ר' שח	ר' צו"א	שישי
ר' שיד	ר' צו"ב	שב"ק

זוהר הקדוש עם פירוז'

מתוך מדבר על הפרשה

פרשת דברים תשפ"א

עלון מס' 141

"לבעזה" ת"ע"י מרכז מתוק מדבר"ת. 5135 ירושלים

רות למדה בבית אלימלך כל דרכי ומנהגי בית ישראל

פתח ואמר (רבנים ב ט) ויאמר יהו"ה אל תצער את מוֹאָב וגו', ויאמר יהו"ה אליו, וכי עד השטה לא ידענו דעת משה הוה ממלל קדשא בריך הוא, ולא עם אחרא, דכתיב ויאמר יהו"ה אליו, אליו למה.

אלא למשה פקיד קדשא בריך הוא שלא לא באשא למוֹאָב, אבל לא לאחרא לא, לדוד לא פקיד דא, ובגין כה אליו. אל תצער את מוֹאָב, אפילו לתהום צעירא דלהוֹן, דהא מנויו יפוק מאן דיתן נוקמין לישראל, ונוקום נוקמייהו, ואיהו דוד דאתא מרות המואביה.

ואל תתגר בם מלחמה, כל דא אתחפק למשה, הא לאחרא שרי, וαι תימא ליהושע ולאינון זקנים דהוו דאריכו יומין בתיריה, שרי, לאו הци, בגין דכלחו מבוי דינא דמשה הו, ומה דאפסר למשה אסתיר להו, ועוד שלא נפקו עדין איןון מרגלאן טבאן, דהא ביומיהון דשופטים

מתוק מדבר

להורות אפילו לתהום צעירא דלהוֹן שלא חכנס אפילו לתהום קטן שלהם, אבל לא אוותר להם על מה שעשו לישראל, דהא מנויו יפוק מאן דיתן נוקמין לישראל, כי מהם יצא מי שיתן נקמות בשבייל מה שעשו לישראל, ונוקום נוקמייהו והוא ניקום נקמתם מהם, ואיהו דוד דאתא מרות המואביה והוא דוד שבא מרות המואביה.

ומש"כ במואב ואל תתגר בם מלחמה, הנה פל דא אתחפק למשה כל זה נצטו רך משה, הא לאחרא שרי אבל לאיש אחר מותר להתגרות בהם, וαι תימא ליהושע, ולאינון זקנים דהוו, דאריכו יומין בתיריה, שרי ואם תאמר ליהושע, ואלוותם הזקנים שהיו עם יהושע, שהאריכו ימים אחרים, מותר ללחום עם מוֹאָב, לאו הци איןנו כן, בגין דכלחו מבוי דינא דמשה הו, לפי שכולם היו מבית דינו של משה, ומה דאפסר למשה, אסתיר להו ומה שנאסר למשה, נאסר גם להם, ועוד שלא נפקו עדין איןון מרגלאן טבאן ועוד שלא יצאו עדין אותן המרגליות הטובות, דהא ביומיהון דשופטים

פרשת אלה הדברים הוא בפרש בלק, כי שם ביתה, וכן הסכימו הקדמוניים.

רות למדה בבית אלימלך כל דרכי ומנהגי בית ישראל

פתח עוד הינפק, ואמר לפרש מש"כ ויאמר יהו"ה אליו אל תצער את מוֹאָב ואל תתגר בם מלחמה, ויש לשאול על מש"כ ויאמר יהו"ה אליו, וכי עד השטה לא ידענו דעת משה הוה ממלל קדשא בריך הוא ולא עם אחרא וכי עד עתה לא ידענו שעם משה היה בדבר הקב"ה ולא עם איש אחר דכתיב ויאמר יהו"ה אליו, וצריך לדעת אליו למה כתוב מלת "אל".

והשיב אלא מלת אליו באה להורות, כי למשה פקיד קדשא בריך הוא שלא לא באשא למוֹאָב רק למשה צוה הקב"ה שלא להרע למוֹאָב, אבל לאחרא לא אל לאיש אחר לא צוה, דהינו לדוד לא פקיד דא אבל לאיש אחר לא צוה זאת, ובגין כה אליו ובשביל זה כתוב מלת "אל". ומש"כ אל תצער את מוֹאָב בא

נִפְקָא רות, וברתיה דעגלוֹן מֶלֶךְ אֶחָד, מֵית עֲגָלוֹן דַּקְטִיל לִיה אֶחָד, וַמֵּנוּ מֶלֶךְ אֶחָד, וְדָא בְּרִתְיָה אֲשֶׁתְּאָתָה, וְהָוֹת בְּבִי אָוְמָנָא וּבְשָׁדֵי מוֹאָב, פִּיוֹן דָּאָתָא תְּפִין אַלְימָלֶךְ נִסְבָּה לְבָרִיה. וְאֵי תִּמְאָ דְּגִירָה אַלְימָלֶךְ תְּפִין, לֹא, אֶלְאָ כָּל אָוְרָחִי בִּיתָא וּמִיכָּלָא וּמִשְׁתִּיאָ אָוְלִיפָּת, אִימְתִּי אַתְּגִיְּרָת, לְבָתֵּר כֵּד אַזְלָת בְּנָעָם, בְּדִין אָמְרָת (רות א ט) עַמְּךָ עַמִּי וְאֶלְהִי יְךָ אֶלְהִי, גַּעֲמָה בְּבִנֵּי עַמּוֹן בְּיוּמֵי דָּדוֹד נִפְקָא.

בְּדִין שְׂרָאת רֹות קְרֵשָׁא עַל דָּוד, אָמֵר לִיה, דָּוד, כֵּד כָּל עַלְמָא מִדְיָנָא, וְאַפְּיָלָנָא עַדְבִּין, יִשְׂרָאֵל חַבֵּל נְחַלָּתִי הָוּ, דְּכִירָנָא מַה דַּעֲבָרוּ מוֹאָב מַה בְּתִיב, (ש"ב ח ב) וַיְמִידָּם בְּחַבֵּל, בְּהָהּוּא חַבֵּל נְחַלָּתִי הָוּ, כָּל אַיִּנוֹן דְּהָוּ מִהָּהּוּ זְרֻעָא, הָהּוּא חַבֵּל אָחִיד בְּהָוּ.

השכינה אמרה לדוד ברוח הקודש את מי להמית ומי להחיות

בתיב (שם) מלא החבל, מהו מלא החבל, אלא הוא דכתיב (ס"א ביה), (ישעה ו ג) מלא כל

מתוך מדבר

בְּדִין אחר שיצאה רות ונעמה ממואב ועמוֹן, שְׂרָאת רֹות קְרֵשָׁא עַל דָּוד או שורתה רוח הקדש על דוד, אָמֵר לִיה הקב"ה לדוד, דָּוד, כֵּד כָּל עַלְמָא מִדְיָנָא כשמדרתוי את כל העולם, וְאַפְּיָלָנָא עַדְבִּין והפלתי גורלות על כל האומות, כמ"ש (דניסים נג ח) בהנהל עליון גוים וגוי, או יִשְׂרָאֵל חַבֵּל נְחַלָּתִי הָוּ בחרותי בישראל להיות חבל נחלתו, לכן דְּכִירָנָא מַה דַּעֲבָרוּ מוֹאָב בְּחַבֵּל נְחַלָּתִי (ס"ג) זוכר אני מה שעשו מוֹאָב בחבל נחלתו, שהכשילו אותו ליזנות אל בנות מוֹאָב, לכן אפרע מהם על ידי דוד, כי מוֹאָב מַה בְּתִיב מה כתוב בו, ורק את מוֹאָב וַיְמִידָּם בְּחַבֵּל פִּי השכיב אותם לארץ ומודר אותם בחבל אורוך דורך בזיוון ונקמה, והיינו בְּהָהּוּא חַבֵּל נְחַלָּת יהו"ה בשביל שהחטאו את ישראל שהם חבל נחלה ה, כָּל אַיִּנוֹן דְּהָוּ מִהָּהּוּ זְרֻעָא כל אותם שהיו מאותו הרוע שהרעו לישראל במדבר בשיטים בכעל פעור, הָהּוּא חַבֵּל אָחִיד בְּהָוּ אותו חבל אחו בהם וקלט אותם (פרשת בלק דף קצ ע"א-ינוקא, ובכיאורינו ברך יג עט' תל"ח)

השכינה אמרה לדוד ברוח הקודש

את מי להמית ומי להחיות

הנה בתיב וימוד שני חבלים להמית, ומלא החבל להחיות, ושאל מהו מלא החבל למה כתוב לשון מלא החבל, והשיב אלא הוא דכתיב בתיב ביה אלא זה שכותב בו מלא כל הארץ בבודו היינו השכינה, ונקראת

נִפְקָא רות כי בימי השופטים יצאה רות (כמנטור נ מגילה ווט), וברתיה דעגלוֹן מֶלֶךְ אֶחָד, וְהָוֹת בְּבִי אָוְמָנָא וּבְשָׁדֵי מוֹאָב היהת, מֵית עֲגָלוֹן דַּקְטִיל לִיה אֶחָד מֶלֶךְ מוֹאָב היהת, והייתה אֲשֶׁתְּאָתָה תְּפִין אַלְימָלֶךְ יִהְרָא וַמֵּנוּ מֶלֶךְ אחר במואב, וְדָא בְּרִתְיָה בְּבִי אָוְמָנָא וּבְשָׁדֵי מוֹאָב והיתה בבית אומנתה בשדה מוֹאָב, פִּיוֹן דָּאָתָא תְּפִין אַלְימָלֶךְ כַּיּוֹן אַלְימָלֶךְ כִּי שָׁבָא שָׁמָה אלימלך, כמ"ש (לט ה ח) וילך איש מבית לחם יהודה לגור בשדי מוֹאָב וגוי, נִסְבָּה לְבָרִיה לְקַח אָוֹתָה לבנו לאשה.

וְאֵי תִּמְאָ דְּגִירָה אַלְימָלֶךְ תְּפִין ואם תאמיר של אלימלך גייר אותה שם, לא אינו כן, אֶלְאָ כָּל אָוְרָחִי בִּיתָא וּמִיכָּלָא וּמִשְׁתִּיאָ אָוְלִיפָּת אלא למדה שם כל דרכיו ומנהגי בית ישראל, וכשותה המאכלים והמשקאות, אִימְתִּי אַתְּגִיְּרָת ומתי נתגירהו, לְבָתֵּר כֵּד אַזְלָת בְּנָעָם, בְּדִין אָמְרָת או רות לנעמי כך כשהלהכה עם נעמי, בְּדִין אָמְרָת או רות לנעמי עַמְּךָ עַמִּי, וְאֶלְהִי יְךָ אֶלְהִי כפרש"י, שנעמי אמרה לרות, עמו מובדים משאר עמים בתיריג מצות, השיבה רות "עַמְּךָ עַמִּי", אסור לנו עבודה זורה, השיבה "וְאֶלְהִי יְךָ אלה"י". נעמה בְּבִנֵּי עַמּוֹן בְּיוּמֵי דָּדוֹד נִפְקָא נעמה שהיתה מבני עמוֹן, בימי דוד יצאה נשמה מהקהליפות, אבל אמה כבר נתגירה קודם לידתה ונשאת לישראל. (למ"ז ומפלצת)

הארץ בבודו, והוה אמר דא הוא לאחיה, ודא הוא לקטלא, ובהוא חבל אחיד באינון דאתהzon לקטלא, בגין פ' אחיד בחבל, ופשיט חבל על מה דעתך בההוא חבל נחלת יהו"ה. ומדין, גדרון שצוי כל ההוא זרעא, שלא אשair מניהו, מבל אינון דאבאישו לישראל בעיטה או במלחה אחרת.

ולכלתו דאבאישו לישראל קדשא בריך הוא נטיר לון דבבו, ונטל מניהו נוקמין, אבל אי זמיגין למיטי מניהו טב לעלמא, (דף קצ ע"ב) אריך רוגזיה ואפיה עמהון, עד דיפיק ההוא טב לעלמא, ובתר בן נטיל נוקמן ודינא מניהו, אמר רבנן אלעוזר, כי הוא ודי, ודא הוא ברירו דמלחה.

אמר ההוא ינוקא, מכאן וללה לאחיה חבריא אתקינו מאני קרא בידיכו, ואגחו קרא.

שנאה גדולה הייתה בין הקדושה והסת"א מיום שנברא העולם

אייה ישבה בקד וגמר, רבנן לוייטס חזאה פתח (בראשית ג ט) ואיבה אשית בין ובין האשה ובין זרעך, דבבו סגי הוה מן יומא דאתביב עלמא, על עיליה דעתך דנחש, דמלה היא

מתוך מדבר

מניהו ואחר כך לוקח נקמה ודין מהם. אמר רבנן אלעוזר להינוקא, כי הוא ודי כרך והוא ודי כדבריך, ודא הוא ברירו דמלחה וזהו בירורו של הדבר.

אמר ההוא ינוקא לחברים, מכאן וללה לאחיה חבריא אתקינו מאני קרא בידיכו, ואגחו קרא מכאן וללה לאחיה חברים הכינו כל קרב בידיכם, וערכו מלחה במלחמותה של תורה. (פרשת בלק דף קצ ע"א-ע"ב-ינוקא, ובביאורינו ברך יג ע"מ תלחה-תלט)

שנאה גדולה הייתה בין הקדושה והסת"א מיום שנברא העולם

אייה ישבה בקד וגמר כדי לפреш פטוק זה, רבנן לוייטס חזאה פתח הקודים לפреш מה כתוב ויאמר הי' אלהים אל הנחש כי עשית זאת, אדור אתה מכל הבהמה וגוי ואיבת אשית בין ובין האשה, ובין זרעך ובין זרעה. הנה "אשה" היא השכינה, "זרעה" הינו נשמות קדשות, "נחש" הינו ס"מ וכחותיו, "זרעו" הם החיצונים המתפשטים ממנה, עד הנשומות של אומות העולם, ואמר כי דבבו סגי הוה מן יומא דאתביב עלמא על עיליה דעתך דנחש שנאה גדולה הייתה בין הקדושה והסתרא אחרא מיום שנברא העולם, על סיבת עצת הנחש שיעץ וחטא את אדם הראשון וחווה, הנה הנחש הינו

גם כן חבל לפי שהוא קשור כל האצלות, והוה אמר, דא הוא לאחיה, ודא הוा לקטלא והוא אמרה לדוד ברוח הקדש, זה הוא להחיות, זה הוא להמית, וזהו חבל אחיד באינון דאתהzon לקטלא וחלב ההוא שהיא השכינה אחזה וקלטה אותו שהו ראים ליהרג, בגין פ' אחיד בחבל ולכך אחזו אותו בחבל, ופשיט חבל על מה דעתך בההוא חבל נחלת יהו"ה ופשט את החבל עברו מה שעשו בחבל נחלת ה'.

ומדין ואת בני מדין, גדרון שצוי כל ההוא זרעא במדבר (כמוצול צופטוס ז), שלא אשair מניהו, מבל אינון דאבאישו לישראל בעיטה או במלחה אחרת ולא השair אף אחד מהם, מכל אותם שהרעו לישראל בעזה או בדבר אחר.

ואמר ולכלתו דאבאישו לישראל וכן לכל אלו שהרעו לישראל, קדשא בריך הוא נטיר לון דבבו ונטל מניהו נוקמין הקב"ה שומר להם שנאה ו לוקח מהם נקמות, אבל אי זמיגין למיטי מניהו טב לעלמא אבל אם עתיד לצאת מהם זרע טוב לעולם, (דף קצ ע"ב) או אריך רוגזיה ואפיה עמהון הקב"ה מריך כעס או פאו עמהם, עד דיפיק ההוא טב לעלמא עד שיצא אותו זרע הטוב לעולם, ובתר בן נטיל נוקמן ודינא

שעטָא דאַתְּלִיטִיא אַתְּדִּחְיִיא מַקְמֵי תְּרֻעָא דְּמַלְפָא, וְהוּא פָּמִין פָּדִיר בֵּין גַּדְרִין דְּעַלְמָא, בֵּין אַינְיָן גַּדְרִין דָּאוֹרִיתָא, כֵּל אַינְיָן דְּרִשְׁיָן בַּעֲקָב, בָּאַינְיָן גַּדְרִין, נְשִׁיךְ לְזָן.

וּווִי דְּאַשְׁבָּח, וּווִי דְּנְשִׁיךְ, וּווִי עַל דְּכָבוֹ בִּישָׁא דְּאַתְּגָנְטִיר, עַל דְּכָבוֹ בִּישָׁא דְּהַדּוּתָה לִיה בְּהָאי אַשְׁהָ, דְּאַתְּקָרִיא (מִשְׁלִיל אֶל) אַשְׁהָ יַרְאָת יְהוָה, דְּכָבוֹ בִּישָׁא נְטָר לְהָ מִן יוֹמָא דְּאַתְּבָּרִי עַלְמָא, עַד דְּתָבָר לְהָ בַּתְּבִירוֹ לְמַשְׁבָּב לְעַפְרָא.

'אַיְכָה יַשְׁבָּה 'בְּרֵד' הַעִיר 'רַבְתִּי' עַם 'הִתְּהָ', תְּסַפֵּל בָּאַתְּזָוָן דְּרִישָׁ פָּל תִּיבָּה וְתִיבָּה, וְתְּשִׁבָּח נְטִירָוּ דְּכָבוֹ בִּישָׁא, דְּאַתְּגָנְטִיר, עַד דְּאַתְּחָרְבָּבִי מַקְדְּשָׁא, אַיְכָה רַעַ"ה בְּרִישִׁי אַתְּזָוָן, אַתְּגָנְטִיר לְהָ לְהִיהָ אַשְׁתָּ חִיל, בַּתְּבִירוֹ דְּכִי מַקְדְּשָׁא, לְמַשְׁבָּב לְעַפְרָא.

מתוק מדבר

באשה היה אַתְּקָרִיא שנקראת אַשְׁהָ יַרְאָת יְהוָה שהיא השכינה, דְּכָבוֹ בִּישָׁא נְטָר לְהָ מִן יוֹמָא דְּאַתְּבָּרִי עַלְמָא שנאה רעה שומר לה מיום שנברא העולם, והחטאיה את אדם הראשון, עַד דְּתָבָר לְהָ בַּתְּבִירוֹ לְמַשְׁבָּב לְעַפְרָא עד שישבר אותה בשבירה בחורבן בית המקדש להשכינה בעפר הגולות, כי הוא רודף אחר בני ישראל להחטיאם, עד שהוא גורם שישכוּן במשכנותיה שהוא הבית המקדש.

הנה 'אַיְכָה יַשְׁבָּה 'בְּרֵד' הַעִיר 'רַבְתִּי' עַם 'הִתְּהָ', פְּסַפֵּל בָּאַתְּזָוָן דְּרִישָׁ פָּל תִּיבָּה וְתִיבָּה תְּסַתְּכֵל באותיות שבראש כל תיבָה ותיבָה, וְתְּשִׁבָּח נְטִירָוּ דְּכָבוֹ בִּישָׁא דְּאַתְּגָנְטִיר וְתִמְצֵא את שמירת השנאה הרעה ששומר הס"מ להשכינה, עַד דְּאַתְּחָרְבָּבִי מַקְדְּשָׁא עד שנחרב בית המקדש, הרי אַיְכָה רַעַ"ה תִּמְצֵא בְּרִישִׁי אַתְּזָוָן באותיות הראשונות הנזוכנות, אַתְּגָנְטִיר לְהָ לְהִיהָ אַשְׁתָּ חִיל שהשנאה שמורה לה לאשת חיל ההיא שהיא השכינה, בַּתְּבִירוֹ דְּכִי מַקְדְּשָׁא בשבירת וחורבן בית המקדש, לְמַשְׁבָּב לְעַפְרָא ולהשכיב את השכינה לעפר דהינו שתלך בגולות.

הס"מ ראש כל הקלייפות, והוא השטן והוא היצר הרע והוא מלך המות (כמונו נמק, גנֵם גָּמֵל דָּבָר טו ע"ט), דְּמַהְהִיא שעטָא דְּאַתְּלִיטִיא, אַתְּדִּחְיִיא מַקְמֵי תְּרֻעָא דְּמַלְפָא כי מאותה השעה שנתקל הס"מ, נדחה מלפני שער המלך, ואני נוטל חלק בשפע הקדוש שבשער המלך, אלא מתמצית זיעtan של החיות, והוא פָּמִין פָּדִיר בֵּין גַּדְרִין דְּעַלְמָא והוא אורב תמייד בין גדרי העולם, דהינו בֵּין אַינְיָן גַּדְרִין דְּאוֹרִיתָא בין אותם הגדרים של התורה, לכן כֵּל אַינְיָן דְּרִשְׁיָן בַּעֲקָב בָּאַינְיָן גַּדְרִין נְשִׁיךְ לְזָן כל אותם שדים בעקב את אותם הגדרים הוא נושא נושא, ר"ל שם הוא נמצא לנשוך ולהחטיא, ולכך ציריך האדם להתרחק הרבה מן גדר האיסור כדי שלא יונשנו שם הנחש, כגון מה שכותב (ויקלה טו ל') והזרמתם את בני ישראל מטומאתם, כדי שלא יכשל באיסור נדה (כמונו נמק, טזועט דָּבָר ע"ב), וכיוצא,ומי שנתקרבת אל הגדר יונשנו הנחש ויחטיאו.

וּווִי דְּאַשְׁבָּח וּווִי דְּנְשִׁיךְ אוִי לְמִי שהיצר הרע מוצא שם, אוִי לְמִי שנשוך ומחטיא, וּווִי עַל דְּכָבוֹ בִּישָׁא דְּאַתְּגָנְטִיר אוִי על אותה שנאה הרעה שנשמרה, עַל דְּכָבוֹ בִּישָׁא

שבח דא שידרא

בספר "מקדש מלך" הובא באורך דברי הראשונים, כי כמה מעלוות טובות יש למשתדל בלימוד פירוש מאמרי רבי שמעון בר יוחאי, ואין קץ לגודל שכרו, ואשרינו ומה טוב חלקנו אם נזכה לעוזר ולקרב ביאת משיחנו, כי גור הבורא יתברך שלא يتגלה וייה גנו (כסא מלך)

הזהר מקדוש ע"פ "מתוק מידבש" הפירוש הנפלא שהתקבל בכל תפוזות ישראל

פורמט כיס
"ובלכתרך בדרכך"
מהדורות ר' יוסף
אכ' בערוגה
[cm 16.5/11.5]

פורמט גיגל [cm 24/17]

פורמט ביזוני - מהדורות ר' העדרש וועבעד
[cm 17/12]

טלפון: 02-50-222-33